

[Else-Merete Ross.]

digelse“, så det bliver da vist det samme — eller påføres alvorlig smerte; i gældende lov står der „langvarig eller hyppig gentaget smerte“. Jeg er meget tilfreds med, at ordene „langvarig og hyppig gentaget“ er udgået, men jeg synes også, ordet „alvorlig“ burde være udgået.

Hvor i smertegraderne begynder den alvorlige smerte? Er det ikke svært at definere og muligvis meget individuelt? Jeg ville meget gerne have at vide, hvad motiveringen er for, at vi ikke får den svenske eller norske formulering, hvor man jo desuden forbyder at skræmme dyret eller gøre det angst.

Det er noget nyt at udskille de vilde dyr i en særlig gruppe og forbyde deres anvendelse ved forestillinger i cirkus og lignende steder. Jeg tror gerne, at cirkusfolk og domptører søger at have et godt forhold til deres dyr og i de fleste tilfælde behandler dem godt — det er jo også i deres egen økonomiske interesse.

Angående dressur står påstand mod påstand. Domptør Darix fra Cirkus Schumann har den 21. august 1961 til Ekstrabladet udtalt — jeg beder om tilladelse til et citat nu og et senere —:

„Prygl er en forudsætning, hvis man overhovedet skal have rovdrydressur. Hvis en domptør skal arbejde med farlige rovdyr, må de frygte ham. Han må prygle dem, til de underkaster sig.“

Dette støttes af en udtalelse i et interview med zoologen dr. phil. Georg Mandehlb Barth i Politiken den 27. august 1961, hvor han siger:

„Det hævdes, at man med venlighed kan opdrage vilde dyr til at gøre ting, der er imod deres natur. Men før denne venlighed eventuelt kan sætte ind, må dressøren først have vist dyret, hvem der er den overlegne — og det kan ikke gå smertefrit af.“

Om de store, vilde kattearter siger han, at man skal have dem ned på frygtens stade, før man kan få dem til at gøre ting imod deres natur.

Heroverfor står en udtalelse af en mand i en af de få danske cirkuser, som over for mig har hævdet, at deres dyr ikke dresseres ved pisk, men ved belønning med kødstykker. Desuden siger han, at de fleste

rovdyr i cirkus er født i fangenskab og intet andet kender. Personlig tror jeg ikke, at et dyrs natur fundamentalt forandres af at være født i fangenskab. Så jeg kan ikke sige andet, end at jeg med glæde hilser den nye lovbestemmelse.

Jeg ville dog gerne vide, om vi betragter de samme dyrearter som tamme, som de gør i Norge og derfor tillader dresseres.

Ophold i trange transportbure er også imod dyrs natur, så jeg er også tilfreds med forbuddet mod omføringen af dyr i menagerier. I Norge er der givet dispensation til forevisning af søløver. Vil man gøre det samme i Danmark? Man siger, at søløver er nemme at dressere og kan lide at gøre kunster, fordi det er deres natur at balancere med ting. Disse dyr er, så vidt jeg ved, langdistancesvømmere. Er det så ikke mod deres natur at bo i en kasse eller et snævert bassin i den tid, de ikke optræder?

I § 6, stk. 3, siges som i gældende lov, at justitsministeren kan give nærmere forskrifter om dyrenes opholdsrum og bure. Findes sådanne forskrifter eller minimumsbestemmelser? Jeg hørte forleden dag om et sted, hvor en elefant stod i et bur, der var så lavt, at den ikke kunne stå med hovedet rettet naturligt op.

Jeg håber, at den højtærede justitsminister meget sjældent vil benytte sig af stk. 4.

Det siges ofte, at de fleste mennesker går i cirkus for at opleve gysen og i virkeligheden håber, at domptøren skal blive ædt, eller at der i det mindste må flyde blod. Hvis det gælder forhåbningerne angående de vilde dyr, gad jeg vide, om det ikke i endnu højere grad gælder angående de artister, der optræder i farlige sving oppe under cirkuskuplen. Anstændige mennesker vil hævde, at de aldrig kunne ønske at være vidne til sådanne ulykker, men muligheden for, at det kan ske, at man kunne blive vidne til noget så sensationelt, appellerer ubevidst til noget i os — ellers ville der vel ikke være så store opløb ved ulykkestilfældene, hvor de færreste kommer til for at hjælpe, men bare for at se, for at opleve spænding. Denne spænding kunne elimineres ved at påbyde sikkerhedsnet ikke blot ved de såkaldte flyvende trapezopvisninger, men også ved faste trapezøvelser og andre øvelser i betydelig højde. I landets politivedtægter er der hjemmel